

Sygn. akt I ACa 1055/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Paweł Rygiel (spr.)
Sędziowie:	SSA Sławomir Jamróg SSO del. Małgorzata Łoboz
Protokolant:	st. prot. sądowy Marta Matys

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2013 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w K.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w P.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Gospodarczego w Krakowie

z dnia 28 maja 2013 r. sygn. akt IX GC 153/11

- 1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądza od strony pozwanej (...) Sp. z o.o. w P. na rzecz strony powodowej (...) Sp. z o.o. w K. kwotę 184.587 zł (sto osiemdziesiąt cztery tysiące pięćset osiemdziesiąt siedem złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 8 marca 2010 r. do dnia zapłaty oraz zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 12.830 zł (dwanaście tysięcy osiemset trzydzieści złotych) tytułem kosztów procesu;**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 2.700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego;**
- 3. nakazuje ściągnąć od strony pozwanej (...) Sp. z o.o. w P. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie kwotę 9.230 zł (dziewięć tysięcy dwieście trzydzieści złotych) tytułem brakującej opłaty od apelacji od uiszczenia której zwolniona była strona powodowa.**

sygn. akt I ACa 1055/13

UZASADNIENIE

Strona powodowa, (...) Spółka z o.o. w K., domagała się zasądzenia od pozwanej (...) Spółki z o.o. w P. kwoty 184.587 zł z ustawowymi odsetkami do dnia 8 marca 2010 r., a to tytułem kary umownej przewidzianej umową stron z dnia 31 marca 2008 r.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa zarzucając, że postanowienie zawarte w § 4 pkt 2 umowy stron nie ma zastosowania w sprawie, bowiem nie odnosi się do naliczenia kary umownej w związku z odstąpieniem od umowy wzajemnej. Nadto, z ostrożności, strona pozwana wskazała, iż nawet przy przyjęciu zasadności naliczenia tej kary to winna być ona liczona od wartości produktów nie dostarczonych, a nie od wartości całego kontraktu. W związku z tym, zgodnie ze wskazaniami powoda co do ilości nie dostarczonego towaru, kwota należnej kary umownej wynosi 50.682,48 zł.

Pozwana przyznała fakt nie dostarczania towaru w umówionych terminach, jak też, że zdarzały się przypadki dostarczania towaru złej jakości. Wskazała jednak, że nie ponosi za to odpowiedzialności.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy powództwo oddalił i zasądził od strony powodowej na rzecz strony pozwanej koszty procesu.

Z wywodów zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wynika, iż podstawą wyrokowania były następujące ustalenia faktyczne.

Pozwana (...) spółka z o.o. jest jednym z dystrybutorów producenta cegieł (...) SA. W celu zaopatrzenia strony powodowej w te materiały strony zawarły w dniu 31 marca 2008 r. umowę, na podstawie której pozwana spółka zobowiązała się sprzedać 54 560 sztuk cegieł 30 P + W, 56 760 sztuk 25 P + W, 20 000 sztuk 11,5 P + W. Do obowiązków R. należało przetransportowanie tych wyrobów na teren budowy w oznaczonych w załączniku do umowy terminach i ilościach. B. zobowiązała się w zamian za to świadczenie do zapłaty ceny w wysokości 4,60 zł za jedną sztukę cegły 30, 3,60 zł za jedną sztukę cegły 11,5, 5,15 zł za jedną sztukę cegły 25.

Obowiązkiem odbiorcy było rozładowanie dostawy i sporządzenie na tę okoliczność z udziałem drugiej strony protokołu odbioru ze wskazaniem rodzaju dostarczonych produktów, ich ilości oraz ewentualnych uwag dotyczących jakości.

Za niedostarczenie umówionej ilości zgodnie z harmonogramem i za nienależytą jakość produktów stwierdzoną przez rzeczoznawców strony zastrzegły w § 4 karę umowną w wysokości 30% wartości towaru.

Sąd ustalił, że doszło do zmiany harmonogramu, gdyż przed planowanym terminem dostaw odbiorca odmawiał odebrania uzgodnionych ilości, podając inne jakie godził się przyjąć. W tej sytuacji dostawy realizowano według ustnych ustaleń. Wskazał także, że powodowa spółka nie upominała się o brakującą ilość i nie wyznaczała dodatkowego terminu na uzupełnienie dostaw. Nadto po stronie R. nie istniały przeszkody w realizacji planowanych dostaw. Przeszkody nie występowały również po stronie wytwórcy, który po zakończeniu kontraktu pomiędzy B. i R. za pośrednictwem kolejnego dystrybutora – firmy (...) kontynuował dostawy dla strony powodowej w pełnym żądanym przez nią zakresie.

Według ustaleń Sądu powodowa spółka nie reklamowała dostarczonego towaru. Reklamacje taką złożyła natomiast bezpośrednio producentowi podczas zorganizowanego w tym celu spotkania na terenie budowy. Na spotkanie nie wezwała jednak spółki (...) informując ją o tym, że notatka zostanie przesłana do jej siedziby.

Sąd Okręgowy wskazał, że przyczyna takiego postępowania strony powodowej był zamiar doprowadzenia do przejścia kontynuacji kontraktu przez nowego dystrybutora – firmę (...).

W tym stanie rzeczy Sąd ocenił, że nie wystąpiły przesłanki do skutecznego odstąpienia przez stronę powodową od umowy, gdyż R. nie uchybiła swoim obowiązkom. Nadto roszczenie z kary umownej nie powstało, skoro powódka nie reklamowała wad dostarczonego towaru.

Od powyższego orzeczenia apelacje wniosła strona powodowa zarzucając naruszenie przepisów prawa procesowego, tj.:

- art. 227 kpc poprzez nie dopuszczenie dowodów z dokumentów wz, skutkiem czego było niewyjaśnienie okoliczności faktycznych dotyczących daty dostarczenia towaru i jego ilości;

- art. 230 kpc przez jego niezastosowanie, skutkiem czego było ustalenie, że towar został dostarczony w prawidłowych ilości, terminach i jakości, podczas gdy pozwany nie kwestionował faktu dostarczenia towaru wadliwego, w sposób sprzeczny z harmonogramem, tak co do ilości jak i terminu dostawy, jak też nie przeczył pisemnemu uznaniu na piśmie i nie składał w tym zakresie zarzutów;

- art. 233 § 1 kpc przez dokonanie dowolnej i bez zachowania zasad bezstronności oceny materiału dowodowego.

Apelująca zarzuciła także dokonanie ustaleń pozostających w sprzeczności z treścią zebranego materiału dowodowego, w tym poprzez uznanie, że powódka nie wykazała przebiegu realizacji świadczenia, jego wadliwości i podstaw do odstąpienia od umowy. Zarzuciła ponadto naruszenie prawa materialnego tj. art. 483 kc poprzez przyjęcie, że powódka obowiązana była wyznaczyć pozwanemu dodatkowy termin do wykonania zobowiązania, podczas gdy dochodzenie lary umownej nie jest uzależnione od jakichkolwiek uprzednich czynności procesowych pozwanego, niezależnie od wysokości poniesionej szkody.

W uwzględnieniu podniesionych zarzutów strona powodowa wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Strona pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zasadne są zarzuty apelującej skierowane przeciwko podstawie faktycznej wyroku. Ustalenia dokonane w pierwszej instancji są fragmentaryczne, przypadkowe i nie znajdują pokrycia w całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, jak też w części pozostają w sprzeczności z twierdzeniami obu stron. W szczególności brak było podstaw do zakwestionowania twierdzenia powodowej spółki co do istnienia przyczyn odstąpienia od łączącej strony umowy, skoro sama pozwana przyznała fakt, że dostawy umówionego towaru dokonywane były przez nią nieterminowo, w ilościach odbiegających od umówionych, jak też, że dostarczony towar był wadliwy. Pozwana spółka nie kwestionowała nie tylko tego, że istniały podstawy do złożenia przez powodową spółkę oświadczenia o odstąpieniu od umowy, ale także tego, że złożone przez powódkę oświadczenie w tym zakresie było skuteczne.

Wskazane wyżej wady skutkują koniecznością modyfikacji i uzupełnienia przez Sąd Apelacyjny ustaleń faktycznych będących podstawą rozstrzygnięcia. W związku z tym wskazać należy, co następuje.

Strony zawarły w dniu 31 marca 2008 r. umowę, na mocy której pozwana (...) Spółka z o.o. zobowiązała się do sprzedaży i dostawy na rzecz powodowej spółki cegły ceramicznej L., o rodzaju i cenie wskazanych w Załączniku nr(...). Przedmiotem sprzedaży miały być: pustak 25 P+W po 5,15 zł za sztukę, pustak 15.5 P+W po 3,60 zł za sztukę i pustak 30 P+W po 4,60 zł za sztukę. Towar miał być dostarczany w terminach i ilościach wskazanych w harmonogramie dostaw, stanowiącym załącznik nr 2, przy czym kupujący miał uprawnienie do modyfikacji harmonogramu dostaw. Zgodnie z harmonogramem, pozwany miał dostarczyć łącznie: 54.560 sztuk pustaków 30 P+W, 56.760 pustaków 25 P+W i 20.000 sztuk pustaków 11.5 P+W we wskazanych w harmonogramie datach, w okresie od 15 maja do 15 października 2008 r.

W § 4 ust.2 umowy strony wskazały, że w razie niewykonania lub niedostarczenia umówionej ilości zgodnie z harmonogramem przez dostawcę lub nienależytego jakości produktu stwierdzonej przez rzeczoznawców, Dostawca zobowiązuje się zapłacić Kupującemu karę umowną w wysokości 30 % wartości umownej towaru.

Strona pozwana nie dostarczała umówionego towaru we wskazanej w harmonogramie ilości, jak też dostarczony towar był wadliwy. W okresie do 17 lipca 2008 r. pozwana, spośród ilości przewidzianej w harmonogramie za okres do tego dnia., nie dostarczyła: 17.240 sztuk pustaków 30 P+W, 5.424 sztuk pustaków 25 P+W i 17.140 pustaków 11.5 P+W. Nadto część dostarczonych produktów była złej jakości.

W dniu 19 czerwca 2008 r. kierownik robót wyznaczony z ramienia powodowej spółki, odmówił przyjęcia dostarczonego przez pozwaną materiału, a to z uwagi na brak dokumentów oraz wad towaru. W odpowiedzi spółka (...) zwróciła się o sprecyzowanie, jakie dokumenty nie zostały dostarczone, jak też o uzasadnienie decyzji o odmowie. Zwróciła się także o poinformowanie o ewentualnych terminach rozpoczęcia następnych dostaw.

Pismem z dnia 20 czerwca 2008 r. strona powodowa poinformowała, że do każdej dostawy winny być dołączone dokumenty WZ, deklaracje zgodności oraz certyfikaty. Wskazała, że dotychczas doręczony towar miał liczne wady i uszkodzenia dyskwalifikujące materiał do budowy. Wezwała pozwaną do natychmiastowej deklaracji na temat wadliwego materiału dotychczas dostarczonego. Nadto przypomniała o terminie dostawy wskazanej w harmonogramie, jak też, że powódka jest w stanie przyjąć deklarowaną ilość materiału bez wad do 23 czerwca 2008 r.

Przedstawiciele strony powodowej informowali także ustnie o wadach dostarczonego towaru i wzywali do prawidłowego wykonania dostaw, zgodnie z harmonogramem. Pismem z dnia 30 czerwca 2008 r. strona powodowa poinformowała pozwaną, że z uwagi na brak jakiegokolwiek reakcji na te monity, brakiem reakcji na złą jakość dostaw oraz opóźnienia dostaw w stosunku do harmonogramu, traktują to jako ciężkie naruszenie podstawowych warunków umowy, co może skutkować sankcjami przewidzianymi w § 4 ust.2 umowy. Nadto poinformowała, że w dniu 2 lipca 2008 r. odbędzie się na terenie budowy spotkanie z przedstawicielami spółki (...), celem stwierdzenia jakości dostarczonego przez pozwaną materiału, a o wynikach tego spotkania pozwana zostanie zawiadomiona poprzez przesłanie notatki z tego spotkania.

Wobec braku reakcji ze strony pozwanej, pismem z dnia 17 lipca 2008 r., powódka złożyła oświadczenie o odstąpieniu od umowy. W piśmie zawierającym to oświadczenie powódka wskazała, iż wyznaczała pozwanej odpowiedni dodatkowy termin do wykonania dostaw, który nie został dotrzymany, jak też, że dostarczony towar był wadliwy, co było zgłaszane bez żadnej reakcji ze strony pozwanej.

Strona pozwana nie kwestionowała skuteczności oświadczenia powódki o odstąpieniu od umowy.

Powyższy stan faktyczny Sąd Apelacyjny ustalił w oparciu o przedłożone do akt dokumenty oraz treść dowodów osobowych, przy uwzględnieniu okoliczności, które – wedle twierdzeń stron – nie były sporne.

Przede wszystkim, fakt zawarcia umowy, jej treść oraz zakres wzajemnych obowiązków wynikał z dokumentu umowy (k.22).

Okoliczności związane z nie wywiązaniem się z obowiązków umownych przez stronę pozwaną, w tym fakty dotyczące dokonywania dostaw nieterminowo, w mniejszych ilościach oraz dostawy wadliwego towaru były między stronami niesporne, jak też między stronami brak było sporu co do ilości, która nie została dostarczona wbrew obowiązkowi umownemu na dzień 17 lipca 2008 r. Przypomnieć należy, że już w odpowiedzi na pozew strona pozwana przyznała, że nie dostarczała pustaków w ilości przewidzianej harmonogramem oraz, że dostarczony towar miał wady. Przyznała także, w jakiej ilości towar nie został dostarczony, skoro w odpowiedzi na pozew wskazała, że o ile zasadne byłoby naliczenie przez powódkę kary umownej, to winna ona dotyczyć tylko ilości wskazanej w pozwie, za okres do dnia odstąpienia od umowy. Tak przecież pozwana wyliczyła wysokość ewentualnej kary umownej na kwotę 50.682,48 zł.

Fakty związane z informowaniem pozwanej przez powodową spółkę o wadliwym wykonywaniu umowy w zakresie ilości dostarczanego towaru oraz jego wadliwości znajduje potwierdzenie w pismach kierowanych do pozwanej (k.27, 29, 30 i 32) oraz zeznaniach świadka P. R. oraz zeznającego imieniem strony powodowej R. B.. W zeznaniach tych

osób znajduje potwierdzenie także fakt bierności strony pozwanej i braku reakcji na wezwania o terminową realizację dostaw towaru niewadliwego.

W opisywanym zakresie brak było podstaw do oparcia ustaleń o zeznania przedstawiciela strony pozwanej H. B.. W szczególności zeznania te nie są wiarygodne w części dotyczącej prawidłowego dostarczania towaru w pierwszym miesiącu umowy, skoro pozwana przyznaje, że nie dostarczała towaru w ilości wynikającej z harmonogramu. Z tej samej przyczyny brak jest także podstaw do przyjęcia za prawdziwe okoliczności wskazane w tych zeznaniach, że dostawy dokonywane były na podstawie i w ilości wynikającej z ustnych zamówień. Twierdzenie takie jest nie do pogodzenia z faktem, że pozwany przyznaje, iż dostarczał towary w ilościach mniejszych niż przewidziane w umowie, jak też nie kwestionuje istnienia podstaw do odstąpienia od umowy oraz skuteczności oświadczenia powódki w tym przedmiocie.

W tym stanie rzeczy roszczenie strony powodowej zasługuje na uwzględnienie.

Przede wszystkim wskazać należy, że strona powodowa złożyła wobec pozwanej skuteczne oświadczenie o odstąpieniu od umowy z uwagi na zwłokę w wykonaniu przez pozwaną zobowiązania, w warunkach określonych art. 491 § 1 kc. Zgodnie ze zd.1 tego przepisu, jeżeli jedna ze stron dopuszcza się zwłoki w wykonaniu zobowiązania z umowy wzajemnej, druga strona może wyznaczyć jej odpowiedni dodatkowy termin do wykonania z zagrożeniem, iż w razie bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu będzie uprawniona do odstąpienia od umowy.

W okolicznościach faktycznych sprawy nie budzi wątpliwości, że pozwana pozostawała w zwłoce w prawidłowym wykonaniu zobowiązania tj. terminową dostawą umówionej ilości niewadliwego towaru. Strona pozwana była informowana o tych okoliczności, ustnie uprzedzono ją o możliwości odstąpienia od umowy, na co pozwana nie zareagowała. Tym samym oświadczenie powódki z dnia 17 lipca 2008 r. o odstąpieniu od umowy było skuteczne. Skuteczności tego odstąpienia, jak też istnienia przyczyn do złożenia przez stronę powodową przedmiotowego oświadczenia, strona pozwana nie kwestionowała.

W tych okolicznościach stwierdzić należy, że strona pozwana nie dostarczyła w umówionych terminach ilości pustaków wskazanych w pozwie (w zakresie dostaw do dnia 17 lipca 2008 r.), jak też nie dokonała dostaw pustaków przewidzianych w okresie od odstąpienia od umowy do daty przewidzianej w harmonogramie. Ponadto dostarczony towar był wadliwy.

W tym stanie rzeczy spełnione są przesłanki o jakich mowa w § 4 ust.2 umowy.

Można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (art. 483 § 1 kc), a w razie niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania kara umowna należy się wierzycielowi w zastrzeżonej na ten wypadek wysokości, bez względu na wysokość poniesionej szkody (art. 484 § 1 kc).

Wbrew zarzutom strony pozwanej, fakt odstąpienia przez powódkę od umowy nie niweczy uprawnienia do skorzystania z przewidzianej umową stron kary umownej. Odstąpienie od umowy stanowi realizację uprawnień związanych z określonymi wypadkami niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązań z umów wzajemnych i skuteczne odstąpienie od umowy stanowi potwierdzenie, że istotnie miał miejsce przypadek niewykonania lub nienależytego wykonania umowy przez drugą stronę. Tym samym fakt odstąpienia przez stronę powodową od umowy z przyczyn obciążających stronę pozwaną nie niweczy uprawnienia do skorzystania z kary umownej przewidzianej na wypadek niewykonania lub niewłaściwego wykonania umowy.

Nie jest uzasadniona także argumentacja strony pozwanej odwołująca się do poglądu wyrażonego przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 18 lipca 2012 r. (III CZP 39/12, OSNC z 2013 r., z.3, poz. 17), zmierzająca do wykazania niedopuszczalności zasądzenia kary umownej przewidzianej za niewykonanie lub niewłaściwe wykonanie umowy w razie odstąpienia od umowy. Jak wskazał bowiem Sąd Najwyższy w przedmiotowej uchwale, „Roszczenie o zapłatę kary umownej na wypadek zwłoki lub opóźnienia nie przysługuje stronie odstępującej od umowy wzajemnej, jeżeli w

umowie zastrzeżono również taką karę w związku z odstąpieniem od umowy. Pogląd ten dotyczy bowiem sytuacji, w której umową zastrzeżono – niezależnie od siebie - karę umowną za odstąpienie od umowy oraz karę za niewłaściwe wykonanie umowy.

Niezależnie od tego wskazać należy, że zastrzeżona umową stron kara umowna została przewidziana zarówno za niewykonanie jak i nienależyte wykonanie umowy. Zakresy pojęć nienależytego wykonania zobowiązania oraz niewykonania zobowiązania nie są tożsame, podobnie jak rozróżnienia wymaga odpowiedzialność za szkodę spowodowaną nienależytym wykonaniem zobowiązania oraz za szkodę spowodowaną niewykonaniem zobowiązania. W razie odstąpienia od umowy wchodzi w rachubę odpowiedzialność za szkodę spowodowaną niewykonaniem zobowiązania, która pochłania odpowiedzialność za szkodę, wcześniej doznaną, z tytułu nienależytego wykonania zobowiązania, które miało miejsce przed odstąpieniem od umowy. Skoro zatem powód skutecznie odstąpił od umowy, tym samym zasadne jest roszczenie powoda z tytułu kary umownej za niewykonanie zobowiązania.

Nie są także uzasadnione zarzuty strony pozwanej kwestionujące zasadność naliczenia kary umownej od wartości całości towaru, który miał być dostarczony na mocy umowy stron. Skoro bowiem powodowa spółka w sposób skuteczny odstąpiła od umowy z przyczyn obciążających pozwaną, skutkiem czego zasadna jest konkluzja, że strona pozwana nie wykonała swojego zobowiązania, to zasadne jest naliczenie kary umownej od wartości towaru, który zgodnie z umową miał być przedmiotem sprzedaży.

Niezależnie od powyższego, treść postanowienia zawartego w § 4 ust.2 umowy uzasadnia wnioszek, iż także w razie niewłaściwego wykonania umowy powodowej spółce należy się kara umowna wyliczona od wartości całości towaru będącego przedmiotem sprzedaży.

Pomiędzy stronami istniał spór co do wykładni przedmiotowego postanowienia umownego. Strona pozwana twierdziła, że kara umowna – zgodnie z § 4 ust.2 umowy – winna być liczona wyłącznie od wartości takiej ilości produktu, który nie został dostarczony zgodnie z umową. Zachodziła zatem potrzeba dokonania wykładni spornego postanowienia umownego, wedle reguł określonych art. 65 kc. Zgodnie z tym przepisem, oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współzycia społecznego oraz ustalone zwyczaje, a w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu. Na gruncie tego przepisu zastosowanie znajduje kombinowana metoda wykładni. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu m.in. wyroku z dnia 29.02.2002 r. (V CKN 679/00) „realizując tę zasadę, należy brać pod uwagę nie tylko kontrowersyjny fragment tekstu, lecz także inne postanowienia umowy, a zarazem uwzględnić pozatekstowe okoliczności, np. rokowania poprzedzające zawarcie umowy, cele umowy, rozumienie tekstu, zachowanie stron itd.”

Zważyć zatem należy, że jakkolwiek literalna treść spornego zapisu umownego budzi wątpliwości, to jednak wysokość kary umownej odnosi do wartości umownej towaru, bez rozróżnienia, czy wyliczenie kary wiąże się z niewykonaniem czy niewłaściwym wykonaniem umowy. Odwołanie się do wartości „umownej” towaru wskazuje zatem na wartość całości towaru, który miał być przedmiotem sprzedaży. Z kolei brak rozróżnienia sytuacji, w której kara należy się za niewykonanie zobowiązania od sytuacji niewłaściwego wykonania umowy prowadzi do wniosku, iż w obu przypadkach przewidziana została kara w takiej samej wysokości.

Badając sposób rozumienia przedmiotowego postanowienia umownego przez każdą ze stron oraz jaki sens strony łączyły z użytymi w § 4 ust.2 sformułowaniami zważyć należy, że żadna ze stron nie zaoferowała jakichkolwiek dowodów, które zmierzałyby do dokonania wykładni. W szczególności strona pozwana nie zgłosiła wniosków dowodowych, które mogłyby prowadzić do ustalenia odmiennego od wyżej przedstawieniowego sensu tego postanowienia umownego. Natomiast argumentacja podniesiona na uzasadnienie rozumienia tego zapisu zaoferowana przez powódkę, potwierdzająca przedstawione wcześniej jego znaczenie, jest przekonująca. O ile bowiem wziąć pod uwagę, że powódka realizowała dużą inwestycję, której terminowa realizacja zależała od realizowania przez pozwaną dostaw w terminach i ilościach wynikających z harmonogramu, że zapewnienie dostawy cegieł (pustaków) z innych źródeł w oczywisty sposób wpływałoby na zakłócenie prac inwestycyjnych, to zrozumiałe jest, iż funkcją

zastrzeżonej kary umownej było także zmobilizowanie pozwanej do właściwego wykonania zobowiązania. Nadto ryzyko związane z tym, że na skutek wadliwego wykonania umowy przez pozwanego narazi powoda na znaczną szkodę wobec jego odpowiedzialności w stosunku do inwestora, uzasadniało zastrzeżenie kary w wysokości 30 % wartości całego towaru, jaki miała dostarczyć pozwana.

Przeciwko takiemu rozumieniu spornego postanowienia umownego nie przemawia argumentacja powołana przez pozwaną, a związana z twierdzeniem, że jedynie przy nieznacznym stopniu niewłaściwego wykonania umowy obciążona byłaby karą w niewspółmiernej wysokości. Taka sytuacja mogłaby bowiem być rozwiązana przez miarkowanie przedmiotowej kary.

Biorąc powyższe pod uwagę apelacja strony powodowej zasługuje na uwzględnienie, a zgłoszone roszczenie jest uzasadnione w całości – tak co do należności głównej jak i odsetek.

Świadczenie odsetkowe jest uzasadnione od wskazanej w pozwie daty tj. 8 marca 2010 r., skoro wezwanie do zapłaty przedmiotowej kwoty zostało doręczone pozwanemu w dniu 2 marca 2010 r. (art. 481 kc w zw. z art. 455 kc).

Biorąc to pod uwagę Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 386 § 1 kpc, orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 § 1 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc).